

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

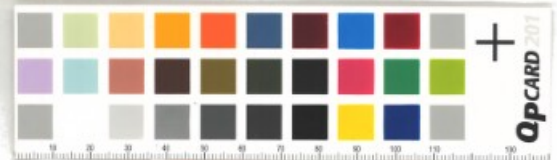
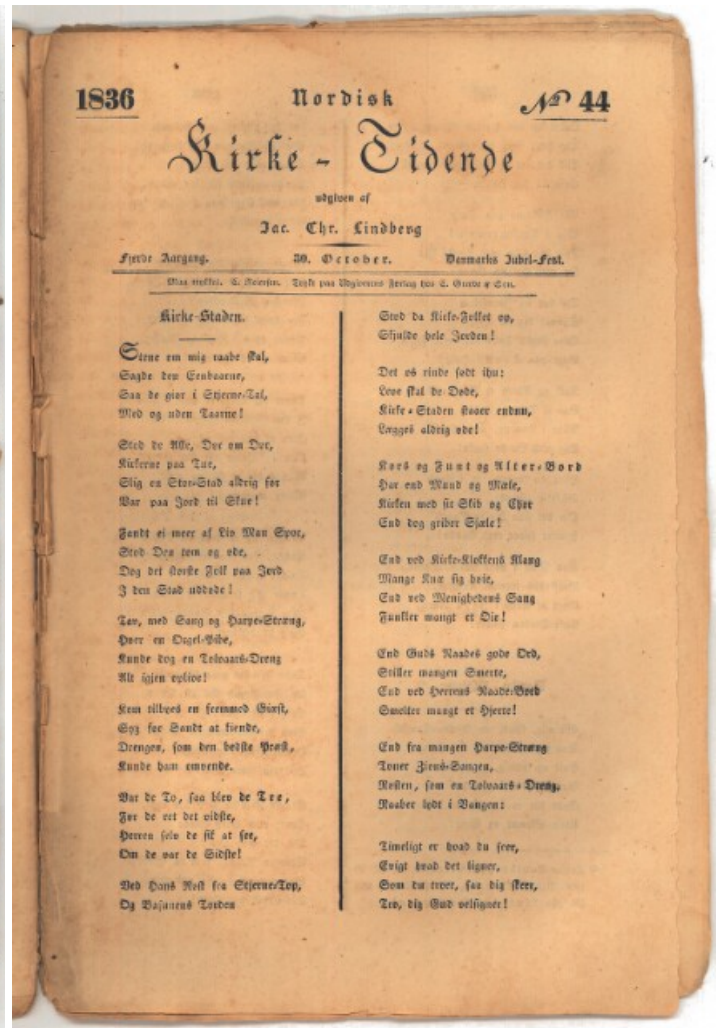
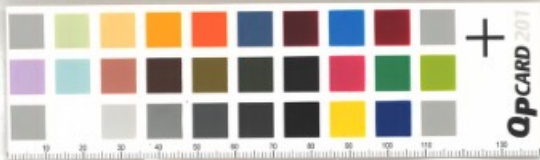
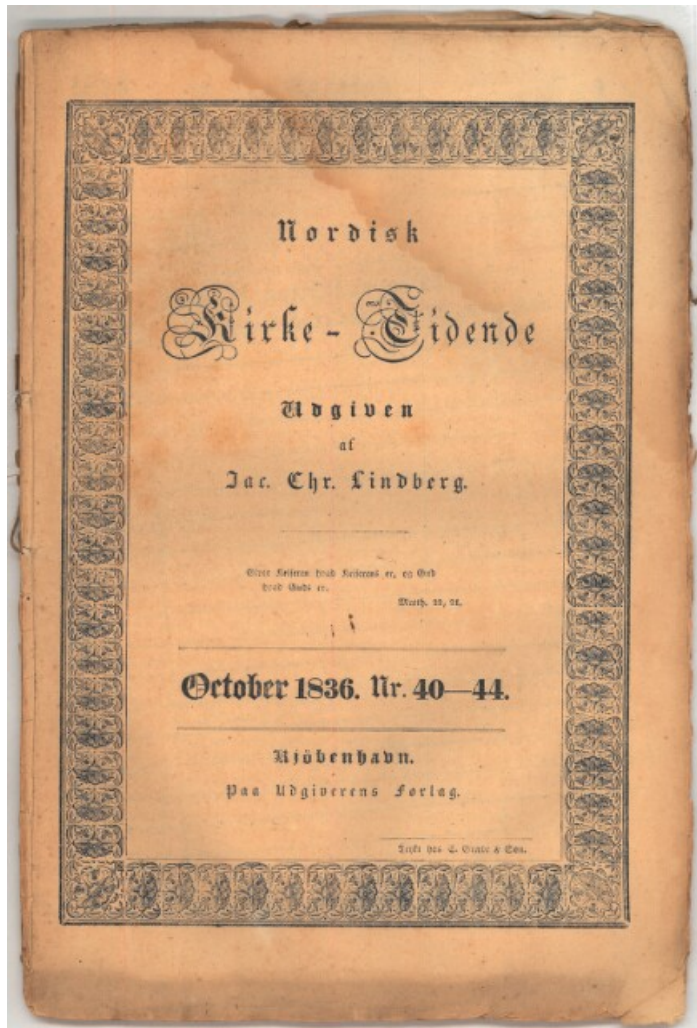
Titel: Salmer i anledning af jubelfesten 1836

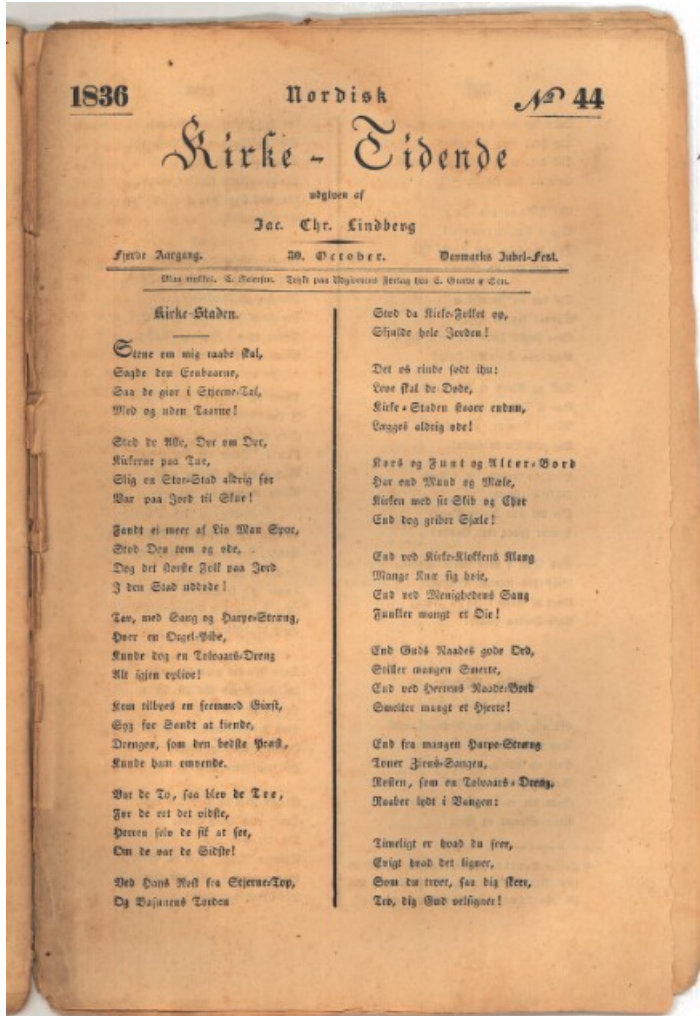
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Salmer i anledning af jubelfesten 1836", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1836_567-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

1836

Nordisk

No 44

Kirke - Tidende

udgivet af

Jac. Chr. Lindberg

Fjerde Aargang.

29. October.

Denmarks Jubel-Fest.

Udgivet af N. F. S. Grundtvig, Trykt hos Høyskovs Btryk hos E. Grundtvig & Co.

Kirke-Staden.

Stene en mig raade Sal,
Sagde den Grundvaar,
Saa de gier i Sjernes-Lal,
Med og uden Laarne!

Sted de Alle, Der om Dem,
Kulterar paa Tus,
Sag en Stads-Stad aldrig fer
Der paa Jord til Stue!

Geht si mere af sin Mar Spor,
Sted Den ten og ede,
Dag det bedste Helt paa Jord
I den Stad uddede!

Len, med Sang og Harpe-Stroeng,
Dere en Dags-Vide,
Kunde dog en Tolvaars-Dreng
Alt igjen optive!

Ken tilkes en fremmed Giorl,
Gog for Skudt at fiende,
Drengen, som den bedste Vred,
Kunde ham emende.

Var de To, saa blev de Tre,
For de eet det vilste,
Dereen selv de sit at ste,
Om de oar de Gidste!

Det Hant Helt fra Sjernes-Lal,
Dy Wajernes Lortea

Sted da Kirke-Hellet og,
Sjaldt hele Jorden!

Det es rinde sedt ihu:
Vere Sal de Dede,
Kirke-Staden Raar endan,
Vagge aldrig edel!

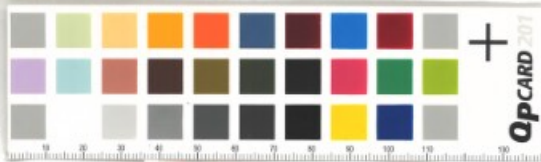
Kort og Junt og Hiter-Ord
Der end Wand og Male,
Kisten med sit Stib og Gjer
End dog giber Stale!

End ved Kirke-Klosterk Sang
Mange Sag sig bele,
End ved Menighedens Sang
Hankter moagt et Die!

End Gudt Raades gode Ved,
Sikke mangen Slette,
End ved Herrens Raade-Ved
Smelte maagt et Hjerte!

End fra mangen Harpe-Stroeng
Toner Jords-Sangra,
Kisten, som en Tolvaars-Dreng,
Raader lide i Vangra!

Tinligt er hoed du fere,
Sigt hoed det ligger,
Som du troer, saa dig fere,
Ten, dig Gud velignet!

Edet af vor Herres Mund,
Lag det, som det lyder!
Alt det ret af Hjertens-Gaard!
Ewig da det fryder.

Alle Kirkerne paa Jord
Dog i Taalst sammen!
Hjeld dem saa med Vordens Ord
Og med Hjeltes Aanden!

Da det og Jerusaleem
Saaer dig for Die,
Som Gudts Bøls det rette Hjem,
Vagt paa Guds Høie!

Kalk og Sten er Skjæges-Værk,
Saa ei Tro og Taalst,
Naar i Mønden, evig Naar,
Sig med Gud de saule!

Hvad da faaer, er i Haand
Sikkelig tilskæde,
Da det sine Hoffen-Gaard
Hjertet svaer med Glæde!

Saa Man i hver Skriden-Gaard,
Vest hos fromme Kvænder,
Vagt af Haand i Jesu Naam,
Kirkens Stæder fæder!

David's - Psalm. *)

Giv mig, Gud, en Psalmes-Taalst!
Saa jeg ret for dig kan sange,
Dit og lydelig,
Saa jeg sote kan med Glæde:
Sedt det er om dig af Glæde,
Uden Skram og Soig!

*) Det er David's - Psalmene 84, 85, 92, 96
(med titel af 97) og 110, frit eftertagne, med
De paa Livet i det Nærværende.

Lad din Haade mig sejsode,
Pær en Mægen, og begynde
Dagen med din Fæid!
Og naar Hjertens-Kæften ringer,
Lad min Sjæl paa Verdens-Dinger
Stige ligevind!

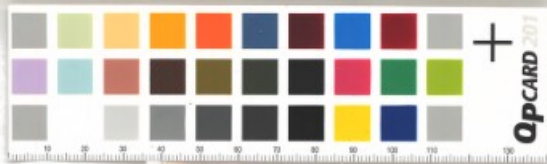
Mdrig næsten dig som løve
Føll paa Jord og Høi i Skove,
For din Vildskab:
For load du, i Ry og Glæde,
Vilker os til Fryd og Glæde,
Nær end Engle veed!

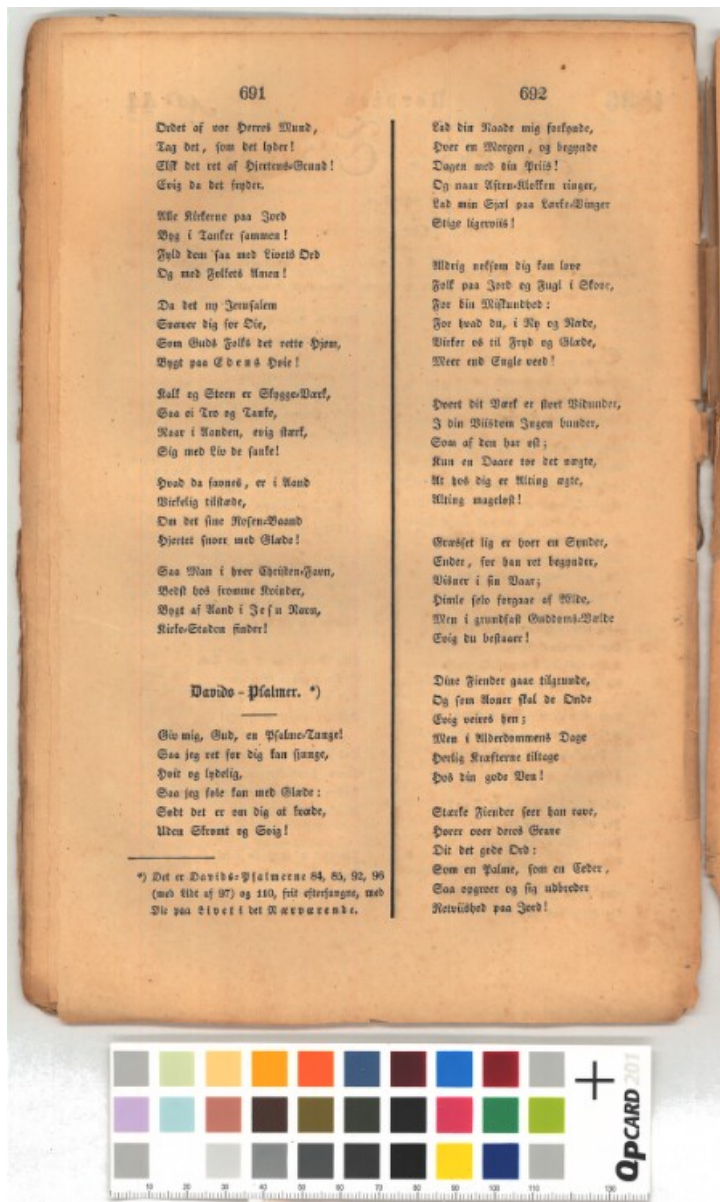
Doer dit Værk er Aet Vundere,
I din Vildskab Ingen Vundere,
Som of den har os;
Kan en Daare ved det søgte,
At kød dig er Mdrig søgte,
Mdrig søgtes!

Sevstet lig er hver en Svæver,
Ende, for den ret søgtes,
Vilker i sin Vaar;
Himle sote søgtes af Hvide,
Men i grundet Guds-Vælte
Ewig du søgtes!

Dine Hænder gaar tilgunde,
Og som Hænder skal de Døde
Ewig veies den;
Men i Mdrigdomens Dage
Hellig Skæftens tilføge
Hos din gode Ven!

Stærke Hænder sere kan søve,
Pær og derved Græs
Dit det gode Død:
Som en Psalm, som en Væder,
Saa søgtes og sig søgtes
Kærlighed paa Jord!

Edet af vor Herres Mund,
Lag det, som det lyder!
Al det ret af Hjertens-Gaard!
Ewig da det fryder.

Alle Kirkerne paa Jord
Dog i Taalst sammen!
Hjeld dem saa med Vord's Ord
Og med Hjeltes Aanden!

Da det og Jerusaleem
Saaer dig for Die,
Som Gud's Galds det rette Hjem,
Vagt paa Guds Høie!

Kalk og Sten er Skjæges-Værk,
Saa ei Tro og Taalst,
Naar i Mønden, evig Aarst,
Sig med Gud de saule!

Præd da faaer, er i Mand
Sikkelig tilskæde,
Da det sine Hoffen-Gaard
Hjertet svaer med Glæde!

Saa Man i hver Skriden-Gaard,
Vest hos fromme Kvænder,
Vagt af Mand i Jesu Naem,
Kirkens Stæder fæder!

David's - Psalm. *)

Giv mig, Gud, en Psalmes-Taalst!
Saa jeg ret for dig kan sange,
Dit og lydelig,
Saa jeg sote kan med Glæde:
Sedt det er om dig af Glæde,
Uden Skram og Sog!

*) Det er David's - Psalmene 84, 85, 92, 96
(med titel af 97) og 110, frit eftertagne, med
de paa Livet i det Nærværende.

Lad din Haade mig sejsode,
Pær en Morgen, og begynde
Dagen med din Fjeld!
Og naar Hjertens-Kæften ringer,
Lad min Sjæl paa Verdens-Ringer
Stige ligevind!

Aldrig næsten dig kan love
Jæll paa Jord og Høi i Skove,
For din Vildskab:
For load du, i Ry og Glæde,
Vilker os til Fryd og Glæde,
Nær end Engle veed!

Doer dit Værk er Aet Vundere,
I din Vildskab Ingen vunder,
Som of den har os;
Kan en Daare ved det søgte,
At kød dig er Alting søgte,
Alting mageløst!

Skævet lig er hver en Svæver,
Ende, for han ret legender,
Vilker i sin Vaar;
Himle sote frenges af Hvide,
Men i grundfald Gudsom-Vilke
Ewig du besaer!

Dine Hænder gaar tilgunde,
Og som Hænder skal de Ende
Ewig veies den;
Men i Alderdommens Dage
Hellig Skæftens tilføge
Hos din gode Ven!

Stærke Hænder sere kan søv,
Pær og derved Græs
Dit det gode Død:
Som en Psalm, som en Væder,
Saa ogvæder og sig abbeder
Kærlighed paa Jord!

Vemhre skal i dine Gaarde,
 Du end sat i Dage haarde,
 Dømt et Hjerte-Elud,
 Vedde sig paa gamle Dage,
 Modens Hjert og Efters gjentage:
 Gledet er Gud!

Hjerten, den søgte til Herte min:
 Uden ord min Side i Høihed din,
 Mens Jeg lægger Dig under Jod
 Døer en Jette, fra Dig medlidet!
 For Du er mig kjær over Alle!

Sjovet of Jæn, det er Dig kragt,
 Uden mellem Hænderne uforlagt!
 Efter er Du paa din Skæbnes Dag,
 Videre mine gior klar din Sag,
 For Du er mig kjær over Alle!

Dreest jeg var, og gior ei det en,
 Lykt er ogsaa dit Høiherbedom,
 Mangen-Stierren er gammel en,
 For den Skoldes dog ledt var Du,
 For Du er mig kjær over Alle!

Hjerten, der stæer ved din heire Haand,
 Kampere tarmer, som Almagts Hand,
 Vilde for Ketten Dan hærskulst,
 Konger Mæster Dan hat enfuld,
 For Du er mig kjær over Alle!

Høiherbed Dæmmer er Dan som Jod,
 Døerter bryder Dan med sit Od,
 Helens Døer dog spuler ei,
 Kilde n ledter Dan paa Hans Mel,
 For Du er mig kjær over Alle!

Konge og Kiskap til reig Tid!
 Sid paa din Døer, som Solen blik!
 Høiherbeds Konge, det er dit Navn,
 Høiherbeds Dø er din Jode-Stavn,
 Gled mig kjær over Alle!

Høiherbed, reig,
 Gud, er din Høiherbed,
 Indelig Høiherbed,
 D, hvor mit Hjerte
 Kæmpet med Smette,
 Gælder i Len,

Efter at giørde din Høiherbeden præd,
 Efter at lee det den levende Gud!

Gudhedens Råde!
 Korte og sildre
 Gudsind er Du;
 I dine Tale
 Svare meder Tale,
 Nam det du!

Sen ved dit Høiherbed den høiherbede Høiherbed,
 Und Du i Raade din Jener et Høiherbed!

Høiherbed Dig at besøge,
 Høiherbede Høiherbed
 Halder Man ret,
 Der lyfter Tunge
 Vælg at smuge
 Verder ei her,

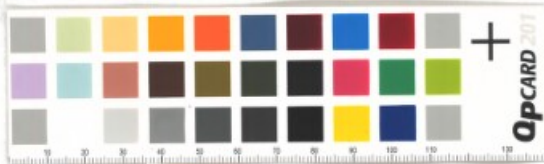
Til den ei lægger, og tager ei fra
 Skadens det reig Høiherbede!

Alle dog herred
 Høiherbede beder
 Skal hoo dig trøve,
 I Høiherbede
 Lee den indfiger,
 Høiherbed paa dit Od;

Ja, i hoo Høiherbed, fra Taarernes Dal,
 Gior Du en Stige til Høiherbede Sal

Høiherbed og trøve,
 Høiherbed, østløst,
 Skal disse Sæssa,
 Høiherbed i Høiherbed,
 Stige dærfier,
 Høiherbed-Støttet maer,

Dit, hvor det Die, som græder ei mere,
 Gudens Gud i sin Høiherbede ser

□ □ □ □

Vemhre skal i dine Gaarde,
Om end sat i Dage haarde,
Døret et Hjerte-Elud,
Væde sig paa gamle Dage,
Mødens Hjer og Eftre gjentage:
Gleget er Gud!

Hjerten, den søgte til Herte min:
Uvov end min Side i Høihed din,
Mens Jy lægger Dig under Jod
Døret en Jette, frem Dig medlidet!
For Du er mig kjær over Alle!

Søret of Jæn, det er Dig kragt,
Uvov mellem Hjerternes uforsagt!
Efter er Du paa din Kræftes Dag,
Mødere mine gior klar din Sag,
For Du er mig kjær over Alle!

Døret jeg her, og gior ei det en,
Løst er ogsaa dit Hjerterom,
Møgen-Stierum er gammel en,
For den Skoldes dog ledt var Du,
For Du er mig kjær over Alle!

Hjerten, der stæer ved din heire Haand,
Kampere tæmmer, som Mænges Hand,
Efter for Kæmten Dan hærskulst,
Konger Mæstet Dan hær enfulst,
For Du er mig kjær over Alle!

Hjertens Dæmmer er Dan paa Jod,
Døretet bryder Dan med sit Død,
Hjertens Døret dog spæler ei,
Kilde en ledtfer Ham paa Hans Mel,
For Du er mig kjær over Alle!

Kæmpe og Kistep til reig Tid!
Eld paa din Hjerne, som Solen blik!
Hjertens Kæmpe, det er dit Raan,
Hjertens Hjer er din Jeds-Staan,
Gior mig kjær over Alle!

Hjertelig, reig,
Gud, er din Hellig,
Inderlig Hjer,
D, hvor mit Hjerter
Kæmpet med Sæmte,
Gulter i Len,

Efter at giorde din Helligdem præd,
Efter at lør det den levende Gud!

Gudhedens Råde!
Kærlig og sild
Gudsmild er Du;
I dine Tale
Gjort med Sæle,
Ran det du!

Sen ved dit Hjer den fædrende Hjer,
Und Du i Raade din Jener et Hjer!

Hjer Dig at besige,
Hjerne Hjer
Kærlig Man ret,
Der lyster Tunge
Lig at fange
Værdet ei her,

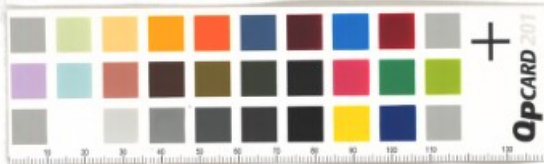
Til den ei lægger, og tager ei fra
Kædend det reig Hjerne!

Alle dog hernde
Hjertelig bede
Eftal hoo dig trøve,
I Hjerne
Lør den indfjer,
Hjer paa dit Død;

Ja, i hær Hjerter, fra Taarernes Dal,
Gior Du en Ertige til Hjerne Sal

Hjertelig og trøve,
Hjerne, erløst,
Eftal hær Sæle,
Hjer i Kærlig,
Ertige hærfer,
Hjerne-Støttet maer,

Dit, hvor det Die, som græder ei mere,
Gudend Gud i sin Hjerne fæer

□ □ □ □

695

Tristude Dagne,
 Glæmte, seerne,
 Østene for Nid,
 Men de vel lise
 Een Dag af Dias,
 Een vi den nod,
 Naar ander Sang, med dit vingele Dab,
 Sjælen ofsy over Sjælene seer!

 Nei, i din Øjtte,
 Ei vil jeg botte
 Vællens Nid,
 Vort for det Gade,
 Etelte bellade
 Delt i Paktet;
 Gædt ille fatted, ved Gud hver seer,
 Blade og Væ Du skænker Taket!

 Sønder og Naade,
 Det er din Gade,
 Eter-Herre balt!
 Solig of prise
 Er den Retste,
 Da er kund Skeld,
 Du holder De mid salde Enas,
 Til for din Nafgt de kende Naar!

 Fra fortand Tid, vor Hæfser-Mand!
 Du Gædt bar for Jell og Land,
 Og naar de salt i Hænde-Naad,
 Du lofnd Nag, Du luse Naand,
 Saa brat sig Bladet venter!

 Ja, Herre! Du er from og god,
 Du skalte Hæst og Etand sefset,
 Da dampet sel den Hædsk Jid,
 Som Solfin hve din Mine midt,
 Saa Bladet brat sig venter!

 Som gædt Du bar begundt, ille ved!
 Væfti dit Jell, gæd es din Hæd!
 Væ ille vord fra Elagt til Elagt!

696

Ved Miskundet saar Dørvægt,
 Saa Bladet brat sig venter!

 Tågle es, som en gemmet Ven,
 Og gæd es kende iseri!
 Ved Hæfser dit med Hæd paang
 Væfpage Dig i loien Sig,
 For brat sig Bladet venter!

 Ja, fri og fædt es, Herre fiar,
 Og vild es rei, herer god Du er,
 Saa det er Hæst af Hæmnen-Hæd,
 Ki Du dit Jell gav Sjæle-Hæd,
 Da brat sig Bladet venter!

 Nu trø! Lad set es luttet til,
 Hørd Herren mid es tale vil,
 Til til sin hele Hæmighet,
 Med Hæst-Mun, Saa tolet Hæd,
 Saa brat sig Bladet venter!

 Ja, nu Dand Salighet er vor
 Tåbeteve som her kam fiar;
 For Skommen Hæde es som Wand,
 Skal Hæst følge i vort Land,
 Naar brat sig Bladet venter!

 O Sandhed! herer det Hænger sedt!
 Til Hæsten sigt Du: veldt!
 Hæstfærdigheden sefset Hæd,
 Saa Hæstet fædtet naar de vordt,
 Naar brat sig Bladet venter!

 Hæstfærdighed, fra Hæmnet,
 Sig kuller dygt og veldt,
 For Sandhed af det mindte Hæ
 Sig Hæstet er vaa Hædsk De,
 Naar brat sig Bladet venter!

 Ja, med vor Herre sigt med
 Til Hæden Hædt Hæstfærdighet,
 De lægt alle Hæst Hæst,
 Og vi saar en veldt Hæst,
 Naar brat sig Bladet venter!

695

Tristude Dagne,
 Glæmte, seje,
 Østene for Skid,
 Men de vel sine
 Een Dag af Dias,
 Een vi den nod,
 Naar ander Sang, med dit vingele Dab,
 Sjælen ofy over Sjælene leer!

 Nei, i din Døtte,
 Ei vil jeg botte
 Vællens Nade,
 Vort for det Gade,
 Etelte bellade
 Døtt i Paktid;
 Gædt ille fatted, ved Gud hver fætt,
 Glæde og Væ Du skænker Takket!

 Sønder og Naade,
 Det er din Gæde,
 Eter-Herre bøtt!
 Solig of grise
 Er den Retfætt,
 Da er kund Skædt,
 Du holder Dæ med salude Enna,
 Til for din Nægt de kende Naar!

 Fra fortætt Tid, vor Hætt-Mand!
 Du Gætted bar for Hætt og Land,
 Og naar de fætt i Hætt-Maad,
 Du løtted Hætt, Du løtted Naad,
 Saa brætt sig Blætt vætt!

 Ja, Dætt! Du er fætt og god,
 Du Hætted Hætt og Etætt fætted,
 Da dætted fætt den Hætted Hætt,
 Soms Sættin Hætt din Hætted mætt,
 Saa Blætted brætt sig vætt!

 Soms gætt Du bar begætt, ille ved!
 Vættit dit Hætt, gætt ed din Hætt!
 Vætt ille vætt fra Hætt til Hætt!

696

Ved Mætteddet fætt Dætted,
 Saa Blætted brætt sig vætt!

 Tætted ed, fætt en gætted Hætt,
 Og gætt ed kende gætt!
 Ved Hætted dit med Hætted paatt
 Vættedde Dætt i Hætted Hætt,
 Hætt brætt sig Blætted vætt!

 Ja, fætt og fætt ed, Dætted fætt,
 Og vætt ed ret, Dætted god Du er,
 Saa det er Hætted af Hætted-Hætted,
 At Du dit Hætted gætt Hætted-Hætted,
 Da brætt sig Blætted vætt!

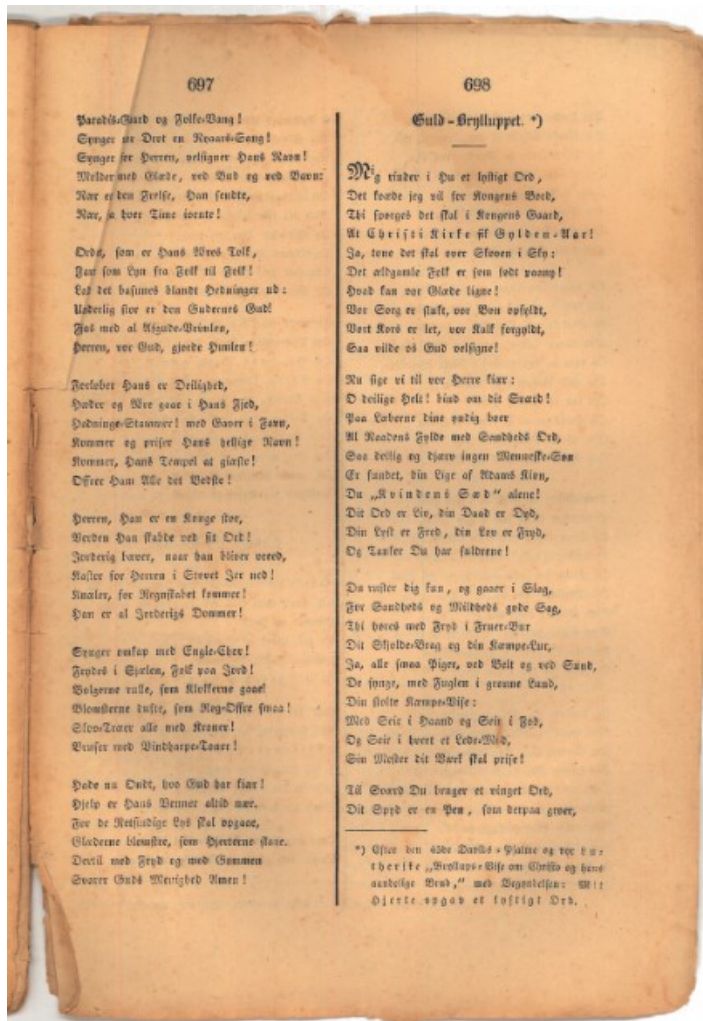
 Nu tætt! Lad vætt ed lætted til,
 Hætted Hætted and ed tole vætt,
 Til til sin Hætted Hætted,
 Vætted Hætted-Hætted, Dætted tolet Hætted,
 Saa brætt sig Blætted vætt!

 Ja, nu Dætted Sætted er vætt
 Vættedene fætt Hætted Hætted;
 Hætted Hætted Hætted ed som Hætted,
 Sætted Hætted Hætted i vætted Hætted,
 Naar brætt sig Blætted vætt!

 O Sætted Hætted! Hætted det Hætted fætt!
 Til Hætted Hætted Dætted vætted!
 Hætted Hætted Hætted Hætted Hætted,
 Saa Hætted fætted naar Dætted,
 Naar brætt sig Blætted vætt!

 Hætted Hætted Hætted, fætt Hætted Hætted,
 Sætted Hætted Hætted og Hætted Hætted,
 Hætted Sætted Hætted af det Hætted Hætted
 Sætted Hætted og vætted Hætted Hætted,
 Naar brætt sig Blætted vætt!

 Ja, med vor Hætted Hætted med
 Til Hætted Hætted Hætted Hætted,
 De lætted alle Hætted Hætted,
 Og vi fætted en vætted Hætted,
 Naar brætt sig Blætted vætt!

Kærlig-Hjært og Høls-Bang!
 Sænger sig Duet en Rosens-Sang!
 Sænger for Herren, vellynger Hans Naam!
 Mellem med Glæde, ved Gud og ved Naam:
 Når er den Trøst, Du sendte,
 Når, i vorr Tine loeste!

Deh, som er Hans Vred Tølf,
 Høst som Hvi sto Fjell til Fjell!
 Ved det bafimede blandt Fyrdinger ud:
 Uærlig for er den Gudens Gud!
 Fjell med al Hjøde-Beinles,
 Herren, vor Gud, gjæde Punten!

Aerlebet Hans er Dørlighed,
 Høst og Vred gaar i Hans Fjell,
 Fyrdinger-Etanmer! med Gaar i Fjell,
 Kommer og vinder Hans delige Naam!
 Kommer, Hans Trøst og glæde!
 Ofte som alle det Verste!

Herren, som er en Kænge stor,
 Herden han stalle ved sit Dret!
 Fyrdinger hører, naar han bliver vored,
 Kæller for Herren i Givet Jær ned!
 Analer, for Hjøndelbet kommer!
 Han er al Fyrdinger Dømmet!

Sænger enslep med Engle-Gæst!
 Fyrdet i Hjøden, Fjell von Jord!
 Vølgerne vule, som Kællerne gaad!
 Blomsterne tulle, som Hjø-Gæst fuaa!
 Hjø-Løve alle med Kæner!
 Vølger med Vindværpe-Løve!

Høde nu Dret, hoo Gud har stiar!
 Hjøst er Hans Kæner altid nær.
 For de Kællende ved sig søgare,
 Glæderne bløstle, som Hjøterne høre.
 Dret med Hjøst og med Gæmmen
 Sværer Gud Kællende Væner!

Guld - Ørylluppet. *)

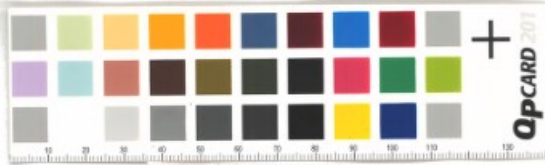
Vi stader i Du er høstigt Ord,
 Det seude jeg ud for Kongens Ord,
 Vi søgtes det hal i Kongens Gaard,
 At Christi Kirke sig Gylde-Naar!
 Ja, tene det hal over Gæmmen i Gyl:
 Det alghjæde Fjell er som sødt vømm!
 Hjøst fan vor Glæde ligge!
 Vor Song er stalt, vor Ven østlet,
 Vort Kord er let, vor Kall søglet,
 Gaa vilde os Gud vøstlyne!

Du sig vi til vor Døve stiar:
 O delige Fjell! hio om dit Gaard!
 For Kællerne sine sødt ber
 At Kællernes Hjøde med Gællende Dret,
 Gaa delig og høre ingen Kællende-Gæst
 Et sandt, din Hjø af Hans Naam,
 Du „K i n d e n s G a d“ alene!
 Dit Dret er Hjø, din Dret er Dret,
 Din Hjø er Hjø, din Hjø er Hjø,
 Og Taster Du har Kællerne!

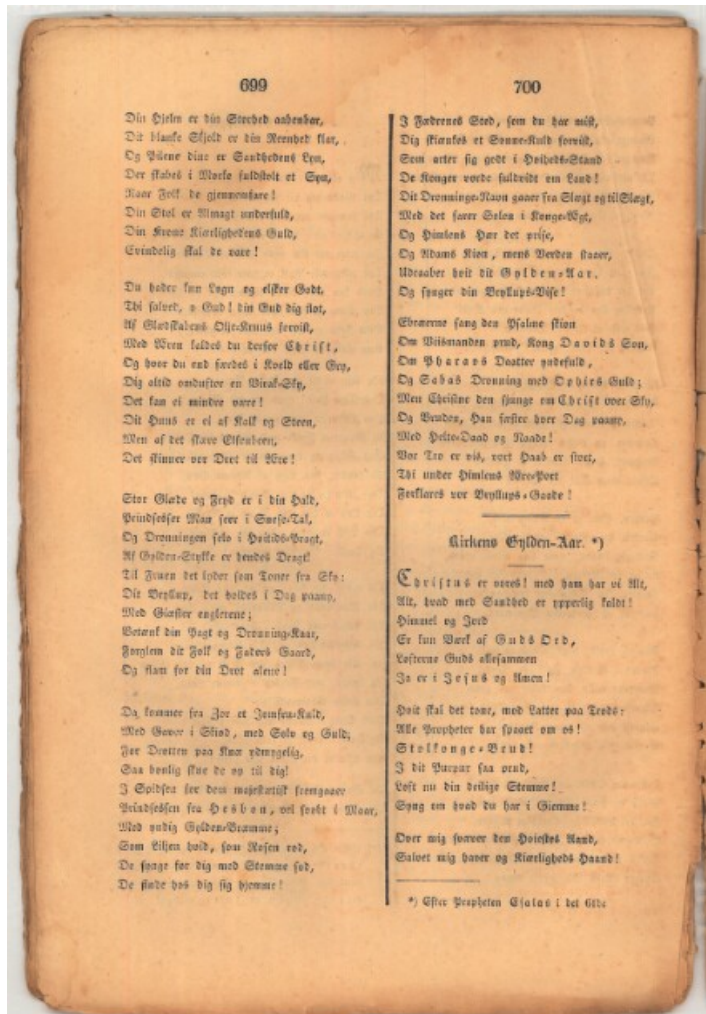
Du vilst dig fan, og gaar i Gyl,
 For Gællende og Hjødelbet gode Gyl,
 Vi hører med Hjø i Hjø-Løve
 Dit Hjødelbet og din Kællende-Løve,
 Ja, alle smaa Hjøst, ved Hjøst og ved Gæst,
 De fonger, med Hjøst i gæmmen Gaad,
 Din stote Kællende-Løve:
 Hjøst Gæst i Hjøst og Hjøst i Hjøst,
 Og Hjøst i hørst et Hjøst-Løve,
 Sin Hjøst dit Hjøst sig vilst!

Til Gællende Du vøger et vøger Dret,
 Dit Hjøst er en Hjø, som hørstaa gæst,

*) Ofte den 4de Døve - Hjøst og sig hørstaa
 herstaa „Hjøst-Løve“ sig om Hjøst og hørstaa
 sødtle Hjøst,“ med Hjøst-Løve: Hjøst
 Hjøst sig sig et høstigt Ord.

□ □ □ □ □

Dit Hjerte er din Stærked adreder,
 Det Haale Hjerte er din Aendelst Star,
 Og Pæne dine er Sandhedens Ven,
 Der Stædt i Mæle saldselst et Ege,
 Naar Jætt de gjennemfare!
 Dit Stiel er Almagt underfuld,
 Din Aendelst Kirkegheds Guld,
 Evindeligt skal de vare!

Du holder sin Egen og elsker Gødt,
 Dit Hjerte, o Gud! din Gud dig har,
 Af Guds Aendelst Stærked selv,
 Med Væne saldselst du derfor Kristus,
 Og hvor du end serdest i Kæde eller Ege,
 Dig altid omfatter en Kirke-Gode,
 Det kan ei mindre være!
 Dit Hjerte er ei af Kæde og Ege,
 Men af det Haale Kirkegheds,
 Det siner der Digt til Hæde!

Eder Gode og Jætt er i din Hæde,
 Grundstædet Naar ser i Sandhed-Tal,
 Og Dronningen selv i Hæde-Vægt,
 Af Guds Kirke er hendes Dægt!
 Til Jætt det lyder sin Tæne fra Gode:
 Dit Hjerte, det holdes i Dag væge,
 Med Gode engle;
 Betænk din Hægt og Dronning-Kæde,
 Hjemlen dit Hæde og Jættens Gode,
 Og Naar for din Digt alene!

Du kommer fra Jætt et Hæde-Kæde,
 Med Gode i Hæde, med Gode og Gode,
 Jætt Dronnen paa Naar yndelig,
 Paa hellig Naar de og til dig!
 I Gode ser den mægtigst Hæde
 Hæde-Kæde fra Hæde, og serdest i Naar,
 Med endig Gode-Kæde;
 Som Hæde hold, som Hæde red,
 De Hæde ser dig med Gode sed,
 De Hæde hør dig sig Hæde!

I Hæde-Kæde, som du har mid,
 Dig Hæde-Kæde et Hæde-Kæde selv,
 Som atter sig gødt i Hæde-Kæde
 De Hæde-Kæde saldselst en Kæde!
 Dit Dronning-Kæde gødt fra Hæde og til Hæde,
 Med det Haale Hæde i Hæde-Kæde,
 Og Hæde-Kæde der det Hæde,
 Og Hæde-Kæde, men Hæde-Kæde,
 Hæde-Kæde hold til Hæde-Kæde!
 Og Hæde-Kæde din Hæde-Kæde!

Hæde-Kæde sang den Hæde-Kæde
 Om Hæde-Kæde-Kæde, Kong Davids Kæde,
 Om Hæde-Kæde-Kæde Hæde-Kæde,
 Og Hæde-Kæde Dronning med Hæde-Kæde Gode;
 Men Hæde-Kæde den Hæde-Kæde om Kristus over Hæde,
 Og Hæde-Kæde, den Hæde-Kæde her Dag væge,
 Med Hæde-Kæde og Hæde-Kæde!
 Som Hæde-Kæde er Hæde, Hæde-Kæde er Hæde,
 Til under Hæde-Kæde Hæde-Kæde!
 Hæde-Kæde-Kæde Hæde-Kæde-Kæde!

Kirkens Guden-Aar. *)

Christus er Hæde! med Naar har vi Hæde,
 Hæde, hold med Hæde-Kæde et Hæde-Kæde!
 Hæde-Kæde og Hæde-Kæde
 Et sin Hæde-Kæde af Gode-Kæde,
 Hæde-Kæde Gode-Kæde Hæde-Kæde
 Hæde-Kæde i Hæde-Kæde og Hæde-Kæde!

Hæde-Kæde skal det Hæde, med Hæde-Kæde paa Hæde-Kæde:
 Hæde-Kæde Hæde-Kæde har Hæde-Kæde om Hæde-Kæde!
 Hæde-Kæde-Kæde-Kæde!
 I Hæde-Kæde Hæde-Kæde Hæde-Kæde,
 Hæde-Kæde nu din Hæde-Kæde Hæde-Kæde!
 Hæde-Kæde om Hæde-Kæde du har i Hæde-Kæde!

Dere mig Hæde-Kæde den Hæde-Kæde Hæde-Kæde,
 Hæde-Kæde mig Hæde-Kæde og Hæde-Kæde Hæde-Kæde!

*) Efter Hæde-Kæde Hæde-Kæde i Hæde-Kæde.

Dit Hjerte er din Stærked adreder,
 Dit Hænde Skjold er din Hænder Skat,
 Og Pæne dine er Sandhedens Ven,
 Der Stået i Mæle fuldt er et Søn,
 Naar Jødt de gjennemfare!
 Dit Stel er Almagt underfuld,
 Din Hænde Kirkegærdens Guld,
 Evindeligt skal de være!

Du holder sin Egen og elker Gødt,
 Dit Hjerte, o Gud! din Gud dig hat,
 Af Guds Røstes Digt-Skænsker
 Med Væsen ledet du derfor Kristus,
 Og hvor du end sødret i Kæde eller Ørn,
 Dig altid omfatter en Vind-Øst,
 Det kan ei mindre være!
 Dit Hænde er ei af Kalk og Sten,
 Men af det Hænde Elfenben,
 Det siner der Digt til Hænde!

Etter Gæste og Jædt er i din Hælt,
 Grundfæstet Naar ser i Søst-Tal,
 Og Dronningen selv i Hænde-Vægt,
 Af Guds Røstes Digt-Skænsker
 Til Jæden det lyder som Toner fra Gæ:
 Dit Hænde, det holdes i Dag vænt,
 Med Gæster englevent;
 Betænk din Hægt og Dronning-Naar,
 Hørgem dit Hælt og Hænde Gærd,
 Og Naar for din Digt alene!

Du kommer fra Jædt et Hænde-Skælt,
 Med Gæster i Stædt, med Søst og Guld;
 Jædt Dættre paa Naar ydmygely,
 Saa hængt skal de og til dig!
 I Gæstet ser den mægtigste Hænde
 Hænde-Skænsker fra Hænde, vel sødt i Naar,
 Med endig Gæst-Skænsker;
 Som Hænde holdt, som Hænde red,
 De hængt for dig med Gæstene sed,
 De hængt hos dig sig hængt!

I Hænde-Skælt, som du har mid,
 Dig Hænde-Skælt et Søst-Skælt sødt,
 Som atter sig sødt i Hænde-Skælt
 De hængt venter fuldt et Søst!
 Dit Dronning-Naar sødt fra Søst og til Søst,
 Med det sødt Søst i Søst-Skælt,
 Og Hænde-Skælt det sødt,
 Og Hænde-Skælt, men Hænde-Skælt,
 Hænde-Skælt det til Hænde-Skælt.
 Og hængt din Hænde-Skælt!

Hænde-Skælt sang den Hænde-Skælt
 Om Hænde-Skælt sødt, Kong Davids Søst,
 Om Hænde-Skælt Søst sødt,
 Og Søst-Skælt Dronning med Søst-Skælt Guld;
 Men Hænde-Skælt den hængt som Kristus over Søst,
 Og Hænde-Skælt, som sødt her Dag sødt,
 Med Hænde-Skælt og Søst!
 Som Søst er sødt, sødt Søst er sødt,
 Til under Hænde-Skælt Søst-Skælt
 Hænde-Skælt sødt Søst-Skælt Søst!

Kirkens Gæst-Skænsker *)

Christus er sødt! med ham har vi Alt,
 Alt, sødt med Søst-Skælt et sødt Søst!
 Hænde-Skælt og Jædt
 Et sødt Søst af Søst-Skælt,
 Søst-Skælt Søst sødt-Skælt
 Søst er i Søst-Skælt og Søst!

Hælt skal det sødt, med Søst paa Søst:
 Alle Søst-Skælt har sødt om sø!
 Søst-Skælt Søst Søst!
 I dit Søst-Skælt sødt,
 Søst nu din sødt Søst-Skælt!
 Søst-Skælt sødt du har i Søst-Skælt!

Dere mig sødt den Søst-Skælt Søst,
 Søst-Skælt mig sødt og Søst-Skælt Søst!

*) Efter Hænde-Skælt i det Søst.

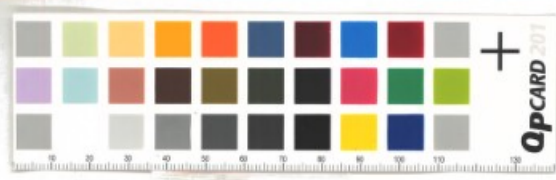

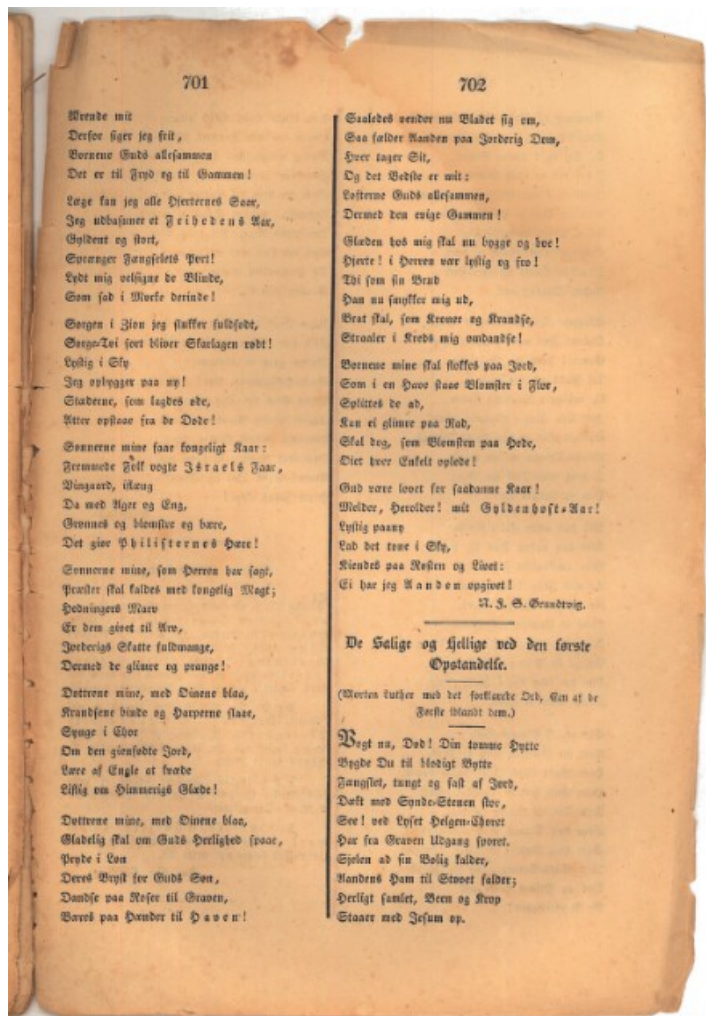
Herude mit
 Derfor siger jeg still,
 Bornene Guds allefammen
 Det er til Fryd og til Gommen!
 Lige saa jeg alle Døtternes Soer,
 Jeg udbasuner ei Fæidens Kar,
 Gylden og sort,
 Sværger Hørsfølets Vert!
 Lydt mig vilkåre de Blinde,
 Som fød i Verde drinde!
 Søgen i Hov jeg skaffer fuldfødt,
 Søge-Tal fort Nior Skafagen rødt!
 Lydig i Sky
 Jeg oplygger saa mig!
 Staden, som lagdes ede,
 Hvor epheer fra de Døde!
 Sønnen mine saar kongeligt Naar:
 Fremmede Telt vogte Jærelse Naar,
 Vagvær, ikkug
 Da med Hjer og Eng,
 Gennet og blønde og bare,
 Det gior Philisterne Høre!
 Sønnen mine, som Herren bar sagt,
 Prædte: Skal kaldes med kongelig Nægt;
 Bedningens Naar
 Et dem gæret til Kro,
 Jorvelig Skatte saltmange,
 Dermed de glære og prange!
 Døtterne mine, med Dintre blaa,
 Krandsene diade og Hærerne slaar,
 Spøge i Gior
 Du den gjenlede Jord,
 Være af Engle at frøde
 Vlig en Himmelig Glæde!
 Døtterne mine, med Dintre blaa,
 Glædelig skal om Guds Hellighed spoor,
 Frede i Lon
 Deres Væyl for Guds Ben,
 Dandte saa Rejse til Gæven,
 Sorel saa Dønder til Hæven!

Saaledes sender nu Bladet sig om,
 Saa salder Nanden paa Jorvelig Dem,
 Hvor tager Elt,
 Og det Bekke er mit:
 Kæsterne Guds allefammen,
 Dermed den vilige Gommen!
 Glæden lod mig skal nu bygge og lee!
 Hjerte i Herren var kellig og fro!
 Tid som sin Brud
 Han nu sangler mig ud,
 Vær skal, som Kævere og Krandsse,
 Stræker i Kreds mig omdandse!
 Bornene mine skal stoffes paa Jord,
 Som i en Hæve saae Blomster i Flov,
 Splittede de ad,
 Kan ei glimre paa Hob,
 Skal dog, som Blomsten paa Fede,
 Dier hver Tallet oplede!
 Gud være loort for saadanne Naar!
 Vælder, Hævelter! mit Guldens koste Naar!
 Lydig paang
 Gud det træe i Sky,
 Kændte paa Kesten og Løet:
 Ei har jeg Nanden opgiøvet!
 N. F. S. Grundtvig.

De Selige og Hellige ved den første Opstandelse.

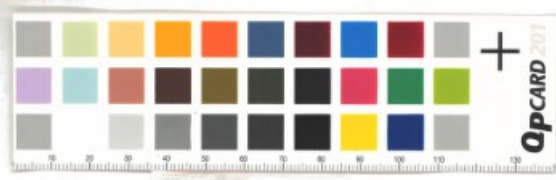
(Merten lufkes med det forskæle Det, Om af de
 Beste blandt dem.)
 Vægt os, Død! Din tomme Hytte
 Bygde Du til Hødygt Hytte
 Jangstet, tangt og salt af Jeed,
 Døft med Guds-Stenen flov,
 See! ved Lyset Helgen-Hæret
 Hæ fra Gæven Udgang sporet.
 Spelen ad sin Solig kalder,
 Nanden ham til Støret falder;
 Helligt samlet, Hæven og Hæp
 Staaer med Jesum op.

Herude mit
 Derfor siger jeg still,
 Bornene Guds allefammen
 Det er til Fryd og til Gommen!
 Lege kan jeg alle Døtternes Søer,
 Jeg udbalsmer ei *Freidens* Kar,
 Gylden og sort,
 Sværger Hørsfølets Vert!
 Lydt mig vilkårs de Blinde,
 Som fød i Verde drinde!
 Søgen i Hov jeg skaffer fuldfødt,
 Søge-Tal fort Nior Skafagen rødt!
 Lydig i Sky
 Jeg oplygger paa ny!
 Stadene, som lagdes ede,
 Hver epheer fra de Dede!
 Sønerne mine saar kongeligt Kaar:
 Fremmede Telt vogte *Israels* Haar,
 Vagvær, ikkun
 Da med Hjer og Eng,
 Genned og blenske og bare,
 Det gior *Philisterne* Hære!
 Sønerne mine, som Heren bar søgt,
 Præder: Skal kaldes med kongelig Vægt;
 Hedningens Mær
 Et dem gæret til Kro,
 Jorderig Skatte saltvange,
 Dermed de glære og prange!
 Døtterne mine, med Dintre blaa,
 Krandsene diade og Hærsene slaar,
 Spøge i Gior
 Du den gienlede Jord,
 Være af Engle at frøde
 Elsig om Himmerig Skøde!
 Døtterne mine, med Dintre blaa,
 Skabelig skal om Guds Hellighed spoor,
 Frede i Lon
 Deres Væyl for Guds Ben,
 Dandje paa Rejse til Gæven,
 Bored paa Hænder til *Hæven*!

Saaledes sender nu Bladet sig om,
 Som salder Nanden paa Jorderig Dem,
 Hver tager Elt,
 Og det Bekke er mit:
 Kæsterne Guds allefammen,
 Dermed den vilige Gommen!
 Skeden kos mig skal nu byge og lee!
 Hjerte i Heren var kellig og soo!
 Tid som sin Brud
 Han nu sangler mig ud,
 Hæst skal, som Kævere og Krandsje,
 Straaler i Kreds mig omdandje!
 Bornene mine skal stoffes paa Jærb,
 Som i en Hæve fase Blomster i Floer,
 Splittede de ad,
 Kan ei glime paa Hob,
 Skal dog, som Blomsten paa Hæde,
 Dier hver Tæstet oplede!
 Gud vare loort for sadanne Kaar!
 Vælder, Hævelter! mit *Gulden* koste Kar!
 Lydig paany
 Gud det træe i Sky,
 Kændet paa Kæster og Væet:
 Ei har jeg *Kanden* oppivet!
 N. F. S. Grundtvig.
**De Selige og Hellige ved den første
Opstandelse.**
 (Mæten lufkes med det forklæde Det, Om af de
Børste blandt dem.)
 Vægt os, Død! Din tomme Hætte
 Bygde Du til Hødygt Hætte
 Jangstet, tangt og salt af Jæed,
 Døft med Gænde-Stenen floer,
 See! ved Hæst Hægen-Hæret
 Hæ fra Gæven Ugang sporet.
 Spelen ad sin Hellig kalder,
 Vandens Ham til Stæret salder;
 Hærligt samlet, Hæren og Hæp
 Stæare med Jesum op.

I n d h o l d.

Nr. 40. Den betænkning af Forordningen af 12 Januar 1741 om nye
 pædagogiske Foranstaltninger. (Fortsat). Af Magister
 Jac. Chr. Lindberg 623.
 En først trykt Røde Brevs-Afsnit. Af Pastor J. S.
 Jørgen, Vicarist i Theologien 628.
 Kant vider den Kist. Af J. Mørbjæll Deen. Meddeelt
 af H. Møller 635.
 De første Prædiker (Fortsat). Af Pastor J. S. Jørgen,
 Vicarist i Theologien 637.
 Skiller i Indledning af den foretagne Indsigt. Af Ma-
 gister Jac. Chr. Lindberg 640.
 Nr. 41. De første Prædiker (Fortælling). Af Pastor J. S. Jørgen,
 Vicarist i Theologien 641.
 Overretning om Stænders-Forordningen i Alhed, forsaavidt
 dens Virksomhed rører Kirken og Staten. Beretning af
 Danmarks-Adels-Indsigt. Af Magister Jac. Chr.
 Lindberg (Fortsat) 640.
 Overens-Overenslag (Det Gode, L. Chr. Møller Dan-
 marks-Officer og Pastor N. S. S. Grundtvig) 650.
 Nr. 42. Overens-Overenslag. Af Pastor N. S. S. Grundtvig 657.
 Overretning om Stænders-Forordningen i Alhed, forsaavidt
 dens Virksomhed rører Kirken og Staten (Fortsat). Af
 Magister Jac. Chr. Lindberg 662.
 Indsigtens Begyndelse Indsigt. Af Magister Jac. Chr.
 Lindberg 671.
 Skiller i Indledning af Indsigt. Af Magister Jac. Chr.
 Lindberg 672.
 Nr. 43. Beslutning med Kongen. Hans Møllefæste, Borgemeester (Hals-
 næs). Af H. Møller 673.
 Overretning om Stænders-Forordningen i Alhed, forsaavidt
 dens Virksomhed rører Kirken og Staten (Fortælling).
 Af Magister Jac. Chr. Lindberg 675.
 Den utro Domsag. Af Pastor J. S. Jørgen, Vicarist
 i Theologien (Fortsat) 682.
 Tolerance i Frankrig. Af Magister Jac. Chr. Lindberg 688.
 Nr. 44. Kirke-Staden. Af Pastor N. S. S. Grundtvig 699.
 Dens Placat for Erløvelse med sig den Kirke i det
 Nærværende. Af Pastor N. S. S. Grundtvig 691.
 Mølle-Indsigt. Af Pastor N. S. S. Grundtvig 696.
 Kirken i Høsten. Af Pastor N. S. S. Grundtvig 703.
 De Salige og Dødsen ved den første Opførelse. Af L. Møller
 senere Overretning. Af Magister Jac. Chr. Lindberg 704.
 (Med dette Brev følger)

1. Indsigtens-Plan af Pastor N. S. S. Grundtvig om-
 gærdt af den danske Kirke.
2. Indsigtens-Plan af Pastor N. S. S. Grundtvig om-
 gærdt af den danske Kirke.

